

Top Gun: Maverick

Direcció: Joseph Kosinski **Guió:** Peter Craig, Justin Marks, Ehren Kruger, Eric Singer, Christopher McQuarrie **País:** EUA **Durada:** 130 min **Any:** 2022 **Gènere:** Acció
Interpretació: Tom Cruise, Val Kilmer, Miles Teller, Jennifer Connelly, Glen Powell, Jon Hamm, Ed Harris... **Música:** Harold Faltermeyer, Hans Zimmer **Fotografia:** Claudio Miranda **Distribuïdora:** Paramount Pictures **Estrena a Espanya:** 26/05/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Després de més de 30 anys de servei com un dels millors aviadors de l'Armada, Pete "Mavericks" Mitchel (Tom Cruise) es troba on sempre va voler estar, superant els límits com un valent pilot de proves i esquivant l'ascens de rang, que no el deixaria volar i l'emplaçaria a terra. Quan està entrenant un grup de graduats de Top Gun per a una missió especialitzada, Maverick es troba allà amb el tinent Bradley Bradshaw (Miles Teller), el fill del seu difunt amic "Goose" (FilmAffinity)

CRÍTICA

El començament de *Top Gun: Maverick* és el concentrat de *tomcruisisme* exaltat que qualsevol fan podia esperar. Amb els seus gairebé 60 anys i els pactes (amb la cienciologia, amb el bòtox o amb un retrat a l'estil **Dorian Gray** amagat en un altell) que sigui que té, l'actor puja en una mena de **Batmòbil** capaç de volar a deu vegades la velocitat del so i surt de l'atmosfera convertit en l'home més veloç de la Terra (mai més ben dit) fins que força tant les lleis de la física que l'avió es desintegra. Però sobreviu, és clar. Cau en algun punt del planeta, només amb unes rascades i una mica de set.

Probablement no hi ha un personatge que estigui en més sintonia amb **Tom Cruise** que **Maverick**, el pilot de combat més cregut i rebel de la història del cinema. Ja era així a la pel·lícula original de 1986 dirigida per **Tony Scott** –a qui aquesta seqüela està dedicada– i ho segueix sent encara que el personatge estigui més a prop de l'edat de jubilació que de fer la maniobra de la Cobra a més de 5.000 peus d'alçada. Per això, és una gresca veure'l posant de cap per avall les normes bàsiques de l'aviació i aguantant com si res forces G impossibles per a qualsevol. Com l'audaç **Maverick**, sempre vivint al límit, Cruise ho dona tot als comandaments del seu F-18 perquè sap molt bé el que se n'espera a les altures.

Top Gun: Maverick comença també amb algunes relíquies de la pel·lícula original. Aquestes ulleres Ray-Ban Wayfarer, la moto Kawasaki en què Maverick arribava a **Top Gun** sense casc i envoltat en un perpetu capvespre daurat i aquelles sentimentals fotos amb el Goose, el seu amic estimat caigut en vol, la mort del qual encara no ha aconseguit superar. És fàcil pensar en els guionistes d'aquesta seqüela considerant-la com un museu de la pel·lícula original. Un museu que cal preservar amb la precisió més gran per a aquells xavals que van somiar ser pilots després de veure **Top Gun** i que, més de trenta anys després, tornaran al cinema després d'una llarga temporada lluny de les sales.

D'aquí que aquesta seqüela de vegades sembli un calc d'aquella: seqüència a seqüència. Des de la tornada a l'escola **Top Gun**, un càstig que **Maverick** ja coneixia a la pel·lícula original per la seva rebel·lia, passant per una escena musical al so de **Great Balls of Fire** al bar de la base naval, i acabant per descomptat pel pertinent romanç en què **Jennifer Connelly** pren el relleu de la guapíssima **Kelly McGillis**. Té gràcia que el director **Joseph Kosinski** hagi dit que no va comptar amb l'actriu ni amb **Meg Ryan** per no mirar tant el passat perquè *Top Gun: Maverick* és un declarat festival de nostàlgia.

La gran novetat de la pel·lícula és la relació de Maverick amb "Rooster" (**Miles Teller**), el fill d'en Goose que ens permet explorar fins a quin punt la ferida de la seva mort continua oberta. La camaraderia canvia aquí per certa relació paternal i aquest instint de protecció amb què Maverick per fi posa els peus a la terra. Aquesta relació d'instructor-alumne, en què un veu clarament una crida desesperada de la indústria a la gent jove, permet a més que escoltem algunes de les cites més mítiques que ja sentíem al film original: "Si piensas allí arriba, estás muerto" i coses per l'estil.

Mereix una menció la dignitat amb què **Iceman**, el mític rival de **Maverick** a **Top Gun**, és integrat a la trama, assimilant el càncer de coll que pateix Val Kilmer al personatge a qui dona vida. Per descomptat, també totes les escenes aèries, millorant amb tota la tecnologia del present uns combats que ja als 80 impressionaven per realistes, i en les quals seguim tenint la sensació d'estar en un simulador o en un videojoc.

És cert que, encara que la seqüela vulgui calcar l'original, hi ha una frescor i una espontaneïtat al film de **Tony Scott** que aquesta pel·lícula és incapaç de reproduir. Veient-la no hi ha dubte que és una decisió meditada i perseguida per Kosinski i, sobretot, per **Tom Cruise**. En aquests temps incerts per a les sales de cinema i per al cinema de gran format sense superherois darrere, aquest **Maverick** amb els peus a la terra ha preferit no arriscar-se.

Andrea G. Bermejo – Cinemanía